

ни тѣла обикалятъ по него, и никога не приближи много едно то друго то.

Отъ звѣзды тѣдни сж лжскави, и своесвѣтли или самосвѣтящи, и сж именувать слнца: а други сж темни и приимать светлостъ та отъ слнцета та. Земля та наша е темна звѣзда и приима светлостъ отъ слнце то. Но това слнце не може изедно да огрява сички тѣ части на землята, и затова земля та сж върти, като колело, непрестанно за да сж огрявжтъ сички тѣ нейни части заемноприемно или едно слѣдъ друго. Кога утремъ испърво виждаме слнце то, тогава казвамъ, изгрява слнце то, и е веке день. Ако е вечерь го виждаме последний а пжтъ, тогава казваме, зайде слнце то, и слѣдъ това става ношь.

Земля та обикаля слнце то, и прави голѣмъ кръгъ: и понеже другажъ приближава до него, а другажъ пакъ се отдалечава, за това тука на земля та имаме другашъ по выше и другашъ по малко топлина, това е сжщо причина та дѣто дни тѣ и нощи тѣ ставатъ нѣкога по голѣмы, а нѣкога по малки.

По голѣма та звѣзда дѣто гледаме често на небо то се зове мѣсечина. Види ми се голѣма отъ други тѣ зашто е по близо до земля та. Тая мѣсечина и тя е тѣло темно, и се огрява отъ сжщо то слнце отъ което и землята. Мѣсечина та нѣкога заема на земля та видилина та, която поима отъ слнце то, и тогава казваме, има мѣсечина. И понеже и мѣсечина та се върти като колело, за това ния отъ земля та нѣкога виждаме сичка та нейна светлива страна, и тогава казваме, е цѣла мѣсечена: и послѣ наченва да я виждаме отъ день на день по малка, догдѣ да се загуби совсемъ, и тогава казваме мѣсечина та се сипи или омалява. И пакъ кога то светлива та нейна страна начни да се гледа, тогава ѿ казваме, нова мѣсечина отъ тогава отъ днь на днь ѿ виждаме повыше, догдѣ да се види